

wähhemast õlledega keif kehha õerutud sama ja puhtad põhjud al ollema.

Mõnned märivad palju ülgeraswaga, mis ka kárna peab kautama.

Kui loom middagi jalla sisse astunud.

On loom mõnda noela, pinda, terrawat kiwi, klasi-kildo ehk muud sellesarnast terrawat asja jalla sisse astunud, siis peab sedda esmalt tassakeste wäljawõtma ja siis wiina, ehk weel parrem tärpentini õlli hawa sisse wallama, ja jalga nartsoga finnisidduma, et mulda egga muud prüggi sisse ei lähhá. — On üks asj juuba kauem sees olnud, et mädá náhhá on, siis tulleb sedda enne holega wälja piggistada ja párrast tärpentini õlli sisse wallada, ehk ka pakso tärpentini hawa sisse panna, mis rutto parrandab. — Kui hobbused, weised ja lambad middagi kabja ehk sõrgade sisse on astunud, siis peab kabja ehk sõrg ümbert haiget koha noaga õiete õhufeste wäljaleigatud ehk

kui juuba lahti on lõnud, üsna ärraleigatud sama.

Hobuste kanged jallad.

Kui hobbuse jallad paistetand ja kanged on, siis peab neid iggapááw sebi ja leige wiina ehk ádikaga pessema, mis lábbi paiste ja tuimus jalge seest kaub. Agga perremees ei pea mitte ärratüddima sedda mitto páwa járrestiko tehha. Ni kaua kui jalge kangust ja paistust weel tunda on, ei tohhi need hobbused mitte muido, kui agga jalg jallalt tõle prugitud sada.

Rutto játkud.

Amma eided ja kúipse kalid.

Üks aus amma-eit, kes omma õnsa mehhe püksid olli jalgas kannud, ja nüüd omma wáimehhele nisamma tahtis abbiks olla, kaebas omma naabri eidele, et temma kólwato